

PARAULES DE VIDA

Crist viu (I)

Fa unes setmanes es va fer pública l'exhortació apostòlica del papa Francesc que porta per títol *Crist viu*. En ella, inspirant-se en les aportacions dels participants en l'última assemblea del sínode dels bisbes, on s'ha reflexionat sobre la missió de l'Església d'acompanyar els joves i ajudar-los en el discerniment vocacional, ens ofereix les seues reflexions sobre el repte que suposa en el moment actual acostar-se a ells perquè obrin el seu cor i la seua vida al Senyor, i també sobre la necessitat que té l'Església d'aprendre d'ells si vol mantenir-se jove i no perdre l'entusiasme cercant falses seguretats mundanes. Ella no està únicament per a ensenyar als joves. També ha de deixar-se interpel·lar per ells. Donada la importància que aquest document pot tenir en la tasca pastoral, dedicarem unes setmanes a comentar-lo.

Després de recordar-nos alguns personatges de l'Antic Testament que, sent joves, van ser escollits per Déu com a instruments en favor del seu Poble (capítol 1r), el Papa ens convida a dirigir una mirada a Jesús, qui, en paraules de sant Ireneu de Lió, és «jove entre els joves per a ser exemple dels joves i consagrar-los al Senyor» (22). Ell és qui ha d'il·luminar la missió de l'Església i el camí dels joves: «Jesús —afirma el Papa— no us il·lumina a vosaltres, joves, des de lluny o des de fora, sinó

des de la vostra pròpia joventut, que comparteix amb vosaltres... Ell va ser veritablement un de vosaltres, i en Ell es poden reconèixer moltes notes dels cors joves» (30).

La joventut de Jesús va ser una preciosa preparació per a viure una missió que li exigiria el lliurament de la vida. En eixa etapa de la vida el Senyor, juntament amb la seua família, va passar per moments de dificultat com l'exili en Egipte i el retorn a Natzaret. Aquest temps va estar caracteritzat també per la vida humil i senzilla a la casa familiar, per l'obediència a Maria i Josep i per la vivència de la religiositat pròpia del poble d'Israel, com ho mostra l'episodi de la peregrinació a Jerusalem per a la celebració de la Pasqua quan tenia

dotze anys. Tot això que es veia externament era expressió del camí espiritual que el Senyor vivia interiorment: «en la seua etapa de jove, Jesús es va anar "formant", es va anar preparant per a complir el projecte que el Pare tenia. La seua adolescència i la seua joventut el van orientar a eixa missió suprema» (27).

L'etapa juvenil de Jesús va ser un temps de creixement «en saviesa, edat i gràcia davant Déu i els homes» (Lc 2,51), un període d'aprofundiment en la seua relació amb el Pare i amb els altres. Citant a sant Joan Pau II, el Papa ens diu que va viure un autèntic creixement espiritual, perquè «la plenitud de gràcia en Jesús era relativa a l'edat: hi havia sempre plenitud, però una plenitud creixent amb el créixer de l'edat» (26). Aquest creixement espiritual el va portar a intensificar el desig de lliurar-se plenament a la missió que el Pare li havia confiat. «Aquests aspectes de la vida de Jesús —diu el Papa— poden resultar inspiradors per a tot jove que creix i es prepara per a realitzar la seua missió. Això implica madurar en la relació amb el Pare i en l'obertura a ser conduït a realitzar la missió que Déu encomana» (30).

Que no perdem la il·lusió per convidar els joves a dirigir la seua mirada al Senyor.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Carisma i testimoni de la vida consagrada

Un dels objectius del Concili Vaticà II era l'«aggiornamento» de l'Església. El món anava canviant en molts aspectes i l'Església sentia que havia de dialogar i renovar-se per tal de fer entenedor el missatge evangèlic a l'home contemporani. A la Constitució *Gaudium et Spes* s'afirma que «el goig i l'esperança, el plor i l'angoixa de l'home contemporani, sobretot els dels pobres i de tota mena d'afligits, són també goig i esperança, plor i angoixa dels deixebles de Crist, i no hi ha res de verament humà que no ressoni en llur cor». (...)

La vida religiosa havia d'adaptar-se també, i crec que hi va dedicar, i hi continua dedicant, a aquesta renovació molts esforços i mitjans. (...)

Hi ha uns desafiaments que ens acompanyen en aquest camí postconciliar, entre d'altres, la lluita contra el desencís que pot provocar la irrupció del pecat en els nostres projectes, el perill de la secularització no

donant testimoni d'Aquell amb qui ens hem trobat i ha transformat les nostres vides.

És també un desafiament la comprensió de la vida consagrada en el si de l'Església, les relacions frateres entre tots els qui formem el cos del Crist.

La dona consagrada té una aportació específica que convida a una reflexió.

La desinstal·lació, el sortir de les nostres zones de confort per anar a cercar a la humanitat que pateix és una invitació permanent. Aquests són alguns exemples, sense ànim d'exhaurir-los. Amb totes les febleses existents crec que la vida religiosa ha estat, i és, honesta i agosarada.

No deixa de sorprendre que en alguns llocs, tot i l'elevada edat de molts dels seus membres, se segueix amb il·lusió la cerca de nous camins compromesos més evangèlics, es procura viure amb llibertat proclamant la veritat sense atemorir-se pels poders temporals, amb gran simplicitat i humilitat. El gran desafiament, de tota mane-

ra, entenc que és la radicalitat de la nostra vocació, i la gosadia i confiança per a donar-hi una resposta lliure en bé de tot el poble de Déu i de la humanitat sencera.

La vida consagrada s'ha de deixar interpel·lar sempre per la gran pregunta ètica que recorre la Bíblia, «què n'has fet del teu germà?», i ha de donar-hi resposta segons el carisma rebut per a la major glòria de Déu que, com bé diu Ireneu de Lió, és la vida dels homes.

Les orientacions del Concili ens exigeixen una vigília espiritual que ens dugui a cercar sempre i permanentment com «arrelar i enrobustir el Regne de Crist» (LG 44).

És una crida a una conversió constant.

Margarita Bofarull Buñuel, r.s.c.j.
Presidenta de l'Institut Borja de Bioètica

PALABRAS DE VIDA

Cristo vive (I)

Hace unas semanas se hizo pública la exhortación apostólica del papa Francisco que lleva por título *Cristo vive*. En ella, inspirándose en las aportaciones de los participantes en la última asamblea del sínodo de los obispos, donde se ha reflexionado sobre la misión de la Iglesia de acompañar a los jóvenes y ayudarles en su discernimiento vocacional, nos ofrece sus reflexiones sobre el reto que supone en el momento actual acercarse a ellos para que abran su corazón y su vida al Señor, y también sobre la necesidad que tiene la Iglesia de aprender de ellos si quiere mantenerse joven y no perder el entusiasmo buscando falsas seguridades mundanas. Ella no está únicamente para enseñar a los jóvenes. También debe dejarse interpelar por ellos. Dada la importancia que este documento puede tener en la tarea pastoral, dedicaremos unas semanas a comentarlo.

Después de recordarnos algunos personajes del Antiguo Testamento que, siendo jóvenes, fueron elegidos por Dios como instrumentos en favor de su Pueblo (capítulo 1.º), el Papa nos invita a dirigir una mirada a Jesús, quien, en palabras de san Ireneo de Lyon, es «joven entre los jóvenes para ser ejemplo de los jóvenes y consagrarlos al Señor» (22). Él es quien debe iluminar la misión de la Iglesia y el camino de los jóvenes: «Jesús —afirma el Papa— no los ilumina a ustedes, jóvenes, desde lejos o desde fuera, sino desde su propia juventud, que comparte con ustedes... Él fue verdaderamente uno de ustedes, y en Él se pueden reconocer muchas notas de los corazones jóvenes» (30).

La juventud de Jesús fue una preciosa preparación para vivir una misión que le exigiría la entrega de su vida. En esa etapa de la vida del Señor, junto con su familia, pasó por momentos de dificultad como el exilio en Egipto y el regreso a Nazaret. Esta etapa estuvo caracterizada también por la vida humilde y sencilla en la casa familiar, por la obediencia a María y José y por la vivencia de la religiosidad propia del pueblo de Israel, como lo muestra el episodio de la peregrinación a Jerusalén para la celebración de la Pascua cuando tenía doce años. Todo esto que se veía externamente era expresión del camino espiritual que el Señor vivía interiormente: «en su etapa de joven; Jesús se fue “formando”, se fue preparando para cumplir el proyecto que el Padre tenía. Su adolescencia y su juventud le orientaron a esa misión suprema» (27).

La etapa juvenil de Jesús fue un tiempo de crecimiento «en sabiduría, edad y gracia ante Dios y los hombres» (Lc 2,51), un período de profundización en su relación con el Padre y con los demás. Citando a san Juan Pablo II, el Papa nos dice que vivió un auténtico crecimiento espiritual, porque «la plenitud de gracia en Jesús era relativa a la edad: había siempre plenitud, pero una plenitud creciente con el crecer de la edad» (26). Ese crecimiento espiritual le llevó a crecer en el deseo de entregarse plenamente a la misión que el Padre le había confiado. «Estos aspectos de la vida de Jesús —dice el Papa— pueden resultar inspiradores para todo joven que crece y se prepara para realizar su misión. Esto implica madurar en la relación con el Padre y en la apertura a ser conducido a realizar la misión que Dios encomienda» (30).

Que no perdamos la ilusión por invitar a los jóvenes a dirigir su mirada al Señor.

† **Enrique Benavent Vidal**
Obispo de Tortosa

Celebració del Dimecres de Cendra a la Catedral de Tortosa

El Dimecres de Cendra se celebrà a la Catedral una Eucaristia presidida pel Sr. Bisbe, Mons. Enrique Benavent, i concelebrada pel rector de la parròquia del Sant Crist de la Catedral, Mn. Josep M. Membrado, i Mn. Rafel Prades, qui dirigí els cants. Amb aquesta celebració s'inicià la Quaresma, que és la

crida de Déu a la conversió i deixar que amb la força del seu amor ens renove totalment. És el temps per fer camí cap a la Pasqua.

El Sr. Bisbe ens digué en l'homilia que amb el temps de Quaresma comença un temps de gràcia durant el qual hem d'escoltar com el Senyor ens crida. «Estem convocats a viure la fe amb més

autenticitat, ja que la conversió autèntica és canviar la nostra actitud del cor envers Déu», afirmà. La segona lectura de la Carta de sant Pau als cristians de Corint ens dona la clau per viure el temps de Quaresma com un temps de gràcia que Déu ens la dona més abundantment, demostrant-nos més clar el seu amor. «És una nova oportunitat per aprofundir en la nostra relació amb Déu», explicà el Sr. Bisbe. L'Església ens ofereix en el temps quaresmal tres mitjans per a la nostra conversió: oració, almoïna i dejuni, que desafieren el cor de les coses, de les riqueses i dels desitjos, a fi que el nostre cor es torne cada dia més de cara Déu.

A continuació, el Sr. Bisbe imposà la Cendra, signe de la fragilitat humana i de conversió.

Maria Joana Querol

Trobada dels participants en el Curs Alpha

Després de sis trobades participant en els sopars del Curs Alpha, els participants i organitzadors del curs que s'està realitzant a l'Hospitalet de l'Infant van celebrar el que s'anomena Dia Alpha, en un lloc diferent de la parròquia on s'havia fet fins ara. És un dels moments més intensos del curs, on es parla de qui és i com actua l'Esperit Sant, com ens podem omplir d'Ell i com es pot viure la vida al màxim, tot incorporant una pregària d'invocació de l'Esperit Sant, que, en aquest dia, va ser molt emocionant. La jornada va transcórrer en un bon clima ambiental i meteorològic, el passat 9 de març, al Santuari de la Mare de Déu del Loreto, a Tarragona.

Mn. Jordi Salvadó

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

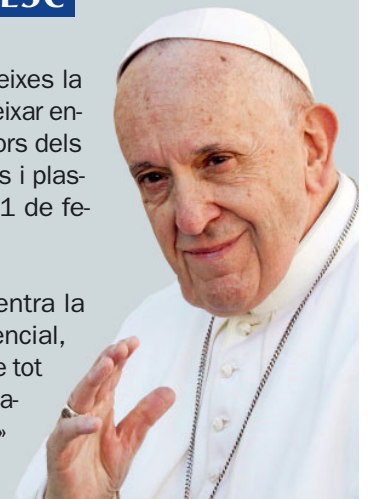

@Pontifex: «Entrem en el misteri del cor adolorit de Déu que és Pare, i parlem amb Ell mirant les moltes calamitats del nostre temps» (20 de febrer).

@Pontifex: «En els moments més foscos de la nostra història el Senyor es fa present, obre camins, aixeca la fe descoratjada, ungeix l'esperança ferida, desperta la caritat adormida» (20 de febrer).

@Pontifex: «Senyor, tu coneixes la resistència que tenim per deixar entrar en el nostre cor els dolors dels altres. Obre els nostres cors i plasma'ls a la teva imatge» (21 de febrer).

@Pontifex: «Senyor, concentra la nostra mirada en allò essencial, fes que ens desprenguem de tot allò que no ajuda a fer transparent l'Evangeli de Jesucrist» (23 de febrer).

Segona trobada de formació de l'Arxiprestat Ports-Maestrat

Amb motiu de la Quaresma, totes aquelles persones que vam poder ens vam reunir per a reflexionar, a vista d'ocell, les lectures dels cinc diumenges de

Quaresma i veure com Jesús ens demana la conversió del nostre cor per a poder ser uns bons seguidors seus.

Arxiprestat Ports-Maestrat

La Pobla de Massaluca celebra la festivitat de Santa Madrona

La comunitat parroquial de la Pobla de Massaluca va celebrar, el diumenge 10 de març, la festivitat de Santa Madrona. A l'ermita vam celebrar la missa, dins la primera setmana de Quaresma. Vam ressaltar la valentia dels sants en superar les temptacions del maligne cantant amb gran devoció els goigs a Santa Madrona.

A continuació, com és costum, vam caminar fent el rosari fins a la nostra parròquia, on vam concloure l'acte.

Mn. David Arasa

Profesión solemne de sor Jacinta M.ª de la Asunción Duku Kisua

El día 19 de marzo, fiesta de San José, se celebró en el convento de las Hermanas Pobres de Santa Clara la profesión solemne de sor Jacinta M.ª de la Asunción Duku Kisua. La Eucaristía fue presidida por el Sr. Obispo, Mons. Enrique Benavent, y concelebrada por Mn. Pascual Centelles y Mn. Antonio Ripollés. Acompañaron a las hermanas clarisas de Tortosa, algunas clarisas de otras comunidades, entre ellas de Toledo, religiosas de Tortosa de otras congregaciones y un buen número de tortosinos.

El Sr. Obispo le preguntó a la Hna. Jacinta, entre varias cosas: «¿Qué

pides a Dios?». Respondió: «Pido ser admitida en la profesión solemne... Para el bien de la Iglesia y salvación del mundo». Al final del interrogatorio dijo el Sr. Obispo: «Bendigamos al Señor». Y empezó la homilía. Afirmó que «la hermana Jacinta ha respondido al amor y le ha entregado su persona y su vida y desde lo más íntimo del corazón debe proclamar: gracias Señor por todo lo que has hecho por mí».

Después de cantar *Veni creator*, nuestro obispo Enrique le pregunta entre varias cosas: «Querida hija, por el bautismo estás consagrada al Señor, ¿quieres consagrarte solemne-

mente como esposa de Nuestro Señor Jesucristo?» «Sí, quiero», respondió la hermana Jacinta. A continuación, se tumbó en el suelo durante las letanías de los santos. Después, la

hermana pronunció ante la abadesa la fórmula de profesión solemne: «Yo, sor Jacinta M.ª de la Asunción Duku Kisua, hago hoy los votos de obediencia, pobreza, castidad y clausura y me confío a esta familia religiosa, a nuestro padre san Francisco y a nuestra madre santa Clara.»

Después de la acción de gracias, la Hna. Jacinta nos dirigió unas palabras: «Gracias a mi comunidad, a las hermanas de otras congregaciones, gracias a todos. Estoy muy feliz de haber llegado a estos momentos de mi profesión solemne. Pediré al Señor por todos.»

Maria Joana Querol

AGENDA

MAIG

- **Dimecres 1**, Vinaròs, parròquia Santa Maria Magdalena, a les 12 h, confirmacions.
- **Dies 2 i 3**, Conferència Episcopal Tarraconense.
- **Divendres 3**, Tortosa, col·legi Sagrada Família, a les 18 h, trobada amb els professors i mestres del centre.
- **Dissabte 4**, Catedral, a les 11.30 h, Jornada Maries dels Sagraris. / Els Muntells, a les 20 h, confirmacions.
- **Diumenge 5**, Batea, a les 12 h, confirmacions. / El Perelló, a les 18 h, confirmacions.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

29. □ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [1Jo 1,5-2,2 / Sl 102 / Mt 11,25-30]. Santa Caterina de Siena (1347-1380), vg. terciària dominicana, doctora de l'Església i patrona d'Europa; sant Ramon (Raimundo) de Fitero, abat; sant Robert, prev. cistercenc. *Tortosa* (al territori de la Comunitat Valenciana) □ Sant Vicenç Ferrer, prev.

30. □ Dimarts [Fets 1,12-14 / Sl 86 / Ef 1,3-6.11-12 / Lc 1,39-47]. Mare de Déu de Montserrat, patrona principal de Catalunya (coronada 1881, entronitzada 1947); sant Pius V (1504-1572), papa (1566, dominicà); sant Josep Benet de Cottolengo, prev., fund.; sants Amador, Pere i Lluís, mrs. a Còrdova; sant Indaleci, bisbe; santa Sofia, vg. i mr.; sant Aldobrando, bisbe. *Tortosa* (territori de la Comunitat Valenciana) □ San-

ta Caterina de Siena, verge i doctora de l'Església, patrona d'Europa.

MAIG

1. ■ Dimecres [Ap 12,10-12a / Sl 33 / 1Jo 5,1-5 / Jo 15,1-8]. Sant Jordi, soldat mr. (s. IV), nat a Lidda i mort a Capadòcia, patrò secundari de Catalunya (1456). □ Sant Josep, obrer; sant Jeremies, profeta (s. VII-VI aC); sant Orenç, bisbe; sant Teodard, bisbe; sant Segimon, mr.; santa Grata, viuda; sant Aniol, sotsdiaca i mr.; sant Ricard Pampuri, rel. hospitalari.

2. □ Dijous [Fets 5,27-33 / Sl 33 / Jo 3,31-36]. Sant Atanasi (295-373), bisbe d'Alexandria i doctor de l'Església; Mare de Déu d'Araceli; sant Segon, bisbe i mr.; santa Zoa, mare de família i mr.

3. ■ Divendres [1C 15,1-8 / Sl 18 / Jo 14,6-14]. Sant Felip (de Betsaida) i sant Jaume (anomenat el Menor, parent de Jesús, bisbe de Jerusalem, †62), apòstols; Trobament de la santa Creu; santa Antonina, vg. i mr.; sant Alexandre I, papa i mr.

4. □ Dissabte [Fets 6,1-7 / Sl 32 / Jo 6,16-21]. Sant Silvà, bisbe i mr.; sant Florià, mr.; sant Gotard, bisbe; sant Pelegrí Laziosi, rel. servita; sant Josep Maria Rubio, prev.

5. □ Diumenge vinent, III de Pasqua (lit. hores: 3a setm.) [Fets 5,27b-32. 40b-41 / Sl 29 / Ap 5,11-14 / Jo 21,1-19 (o bé, més breu: 21,1-14)]. Sant Àngel de Sicília, prev. carmelità; sant Amador, prev. i mr.; sant Martí de Fojosa, bisbe; santa Irene, vg. i mr. (304) a Tessalònica.

Diumenge II de Pasqua (C)

COMENTARI

Creure per tenir vida

Resurrecció de Marko Ivan Rupnik, SJ

La finalitat dels evangelis la trobem clarament al final de les paraules que llegim avui: *Jesús va fer en presència dels deixebles molts altres miracles que no trobareu escrits en aquest llibre. Els que heu llegit aquí han estat escrits perquè cregueu que Jesús és el Messies, el Fill de Déu, i havent cregut, tingueu vida en el seu nom.* Els apòstols han cregut en el Crist ressuscitat i per això poden curar, donar vida: *Els apòstols obraven molts miracles entre el poble. Fins pels carrers la gent treia els malalts i els deixava allà amb les lliteres perquè quan Pere arribava, almenys la seva ombra en toqués alguns... tots recobraven la salut.* Això no és obra de Pere perquè és un gran taumaturg sinó per obra del poder del Ressuscitat que actua en ell... Però Crist ha donat als seus apòstols poders encara més extraordinaris: *Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats els quedaran perdonats, però mentre no els perdonareu quedaran sense perdó.* Ara bé cal creure en Crist i als apòstols tampoc no els va ser fàcil de fer-ho. Ho veiem en Tomàs: *Si no li veig a les mans la marca dels claus, si no li fico el dit dins la ferida dels claus, i la mà dins el costat, no m'ho creuré pas.* I això que els companys li havien dit: *Hem vist el Senyor.* Però ell no se'ls creu: vol tocar, vol constatar; potser pensa que els altres s'han deixat enganyar veient el Crist quan era un fantasma. Però quan Crist torna a fer-se present, llavors, abans de tocar-lo ja confessa: *Senyor meu i Déu meu.* Una esplèndida confessió de fe. I Jesús diu unes paraules molt consoladores per a nosaltres que no hem tocat el Crist: *Feliços els qui creuran sense haver vist.* Nosaltres som feliços si creiem en ell. A la segona lectura diu Crist: *Jo que era mort, ara visc per sempre més i tinc les claus de la mort i del seu reialme.* La mort ja no té cap poder, només el té Crist, viu per sempre més. Ja s'ha acabat el poder de la mort. Ara regna la vida per sempre més.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 5,12-16)

Els apòstols obraven molts miracles i prodigis entre el poble. Tots es reunien unànimement en el pòrtic de Salomó. Ningú dels altres no gosava anar amb ells, encara que el poble en feia grans elogis.

Cada vegada se'ls afegien més homes i dones que es convertien a la fe en el Senyor. Fins pels carrers la gent treia els malalts i els deixava allà amb les lliteres perquè, quan Pere arribava, almenys la seva ombra en toqués algun. També acudia molta gent de les poblacions veïnes de Jerusalem portant malalts i persones molestades per esperits malignes, i tots recobraven la salut.

▶ Salm responsorial (117)

R. *Enaltiu el Senyor: Que n'és, de bo, perdura eternament el seu amor.* O bé: *Al-leluia.*

▶ Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan (Ap 1,9-11a.12-13.17-19)

Jo, Joan, germà vostre, que junt amb vosaltres compareixeu en Jesús les penes, la paciència i la reialesa, vaig ser deportat a l'illa de Patmos per haver predicat la paraula de Déu i haver donat testimoni de Jesús. El dia del Senyor l'Esperit s'apoderà de mi, i vaig sentir darrere meu un gran crit, com un toc de corn que deia: «Escriu en uns fulls això que veus i envia-ho a les set comunitats.» Vaig girar-me per veure de qui venia la veu que em parlava, i vaig veure set lampadaris d'or, i enmig dels lampadaris algú que semblava un fill d'home, vestit amb una túnica llarga fins als peus i cenyit a l'alçada del pit amb un cenyidor d'or. En veure'l vaig caure com mort als seus peus. Ell posà sobre meu la mà dreta i em digué: «No tinguis por. Jo soc el primer i el darrer. Soc el qui viu: Jo que era mort, ara visc per sempre més i tinc les claus de la mort i del seu reialme. Escriu, doncs, tot el que vegis, la situació present i la que vindrà després.»

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 20,19-31)

El vespre d'aquell mateix diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus. Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres.» Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres.» Llavors alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats, però mentre no els perdonareu, quedaran sense perdó.» Quan vingué Jesús, Tomàs, el Bessó, un dels dotze, no era allà amb els altres. Ells li digueren: «Hem vist el Senyor.» Ell els contestà: «Si no li veig a les mans la marca dels claus, si no li fico el dit dins la ferida dels claus, i la mà dins el costat, no m'ho creuré pas.» Vuit dies més tard els deixebles eren a casa altra vegada, i Tomàs també hi era. Estant tancades les portes, Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres.» Després digué a Tomàs: «Porta el dit aquí i mira'm les mans; porta la mà i posa-me-la dins el costat.» No siguis tan incrèdul. Sigues creient.» Tomàs li respongué: «Senyor meu i Déu meu!» Jesús li diu: «Perquè m'has vist has cregut? Feliços els qui creuran sense haver vist.» Jesús va fer en presència dels deixebles molts altres miracles que no trobareu escrits en aquest llibre. Els que heu llegit aquí han estat escrits perquè cregueu que Jesús és el Messies, el Fill de Déu, i, havent cregut, tingueu vida en el seu nom.

▶ Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles (Hch 5,12-16)

Por mano de los apóstoles se realizaban muchos signos y prodigios en medio del pueblo. Todos se reunían con un mismo espíritu en el pórtico de Salomón; los demás no se atrevían a juntarseles, aunque la gente se hacía lenguas de ellos; más aún, crecía el número de los creyentes, una multitud tanto de hombres como de mujeres, que se adherían al Señor. La gente sacaba los enfermos a las plazas, y los ponía en catres y camillas, para que, al pasar Pedro, su sombra, por lo menos, cayera sobre alguno. Acudía incluso mucha gente de las ciudades cercanas a Jerusalén, llevando a enfermos y poseídos de espíritu inmundo, y todos eran curados.

▶ Salmo responsorial (117)

R. *Dad gracias al Señor porque es bueno, porque es eterna su misericordia.* O bien: *Aleluya.*

▶ Lectura del libro del Apocalipsis (Ap 1,9-11a.12-13.17-19)

Yo, Juan, vuestro hermano y compañero en la tribulación, en el reino y en la perseverancia en Jesús, estaba desterrado en la isla llamada Patmos a causa de la palabra de Dios y del testimonio de Jesús. El día del Señor fui arrebatado en espíritu y escuché detrás de mí una voz potente como de trompeta que decía: «Lo que estás viendo, escríbelo en un libro y envíalo a las siete iglesias». Me volví para ver la voz que hablaba conmigo, y, vuelto, vi siete candelabros de oro, y en medio de los candelabros como un Hijo de hombre, vestido de una túnica talar, y ceñido el pecho con un cinturón de oro. Cuando lo vi, caí a sus pies como muerto. Pero él puso su mano derecha sobre mí, diciéndome: «No temas; yo soy el Primero y el Último, el Viviente; estuve muerto, pero ya ves: vivo por los siglos de los siglos, y tengo las llaves de la muerte y del abismo. Escribe, pues, lo que estás viendo: lo que es y lo que ha de suceder después de esto.»

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 20,19-31)

Al anochecer de aquel día, el primero de la semana, estaban los discípulos en una casa, con las puertas cerradas por miedo a los judíos. Y en esto entró Jesús, se puso en medio y les dijo: «Paz a vosotros». Y, diciendo esto, les enseñó las manos y el costado. Y los discípulos se llenaron de alegría al ver al Señor. Jesús repitió: «Paz a vosotros. Como el Padre me ha enviado, así también os envío yo». Y dicho esto, sopló sobre ellos y les dijo: «Recibid el Espíritu Santo; a quienes les perdonéis los pecados, les quedan perdonados; a quienes se los retengáis, les quedan retenidos». Tomás, uno de los Doce, llamado el Mellizo, no estaba con ellos cuando vino Jesús. Y los otros discípulos le decían: «Hemos visto al Señor». Pero él les contestó: «Si no veo en sus manos la señal de los clavos, si no meto el dedo en el agujero de los clavos y no meto la mano en su costado, no lo creo». A los ocho días, estaban otra vez dentro los discípulos y Tomás con ellos. Llegó Jesús, estando cerradas las puertas, se puso en medio y dijo: «Paz a vosotros». Luego dijo a Tomás: «Trae tu dedo, aquí tienes mis manos; trae tu mano y métela en mi costado; y no seas incrédulo, sino creyente». Contestó Tomás: «¡Señor mío y Dios mío!». Jesús le dijo: «¿Por qué me has visto has creído? Bienaventurados los que crean sin haber visto». Muchos otros signos, que no están escritos en este libro, hizo Jesús a la vista de los discípulos. Estos han sido escritos para que creáis que Jesús es el Mesías, el Hijo de Dios, y para que, creyendo, tengáis vida en su nombre.